

имаха що-годъ ясни идеи, туй Писмо не би могло да бѣде написано.

*
* * *

Фактътъ, че голѣма часть или дори всички студенти отъ единъ университетъ иматъ извѣстно желание, не може самъ по себе да бѣде достатѣчна причина за Акад. Съвѣтъ да реализира това желание, колкото и „законно“, колкото и „справедливо“ да би било то. Да искаме това, би значило, първо, да признаемъ правото на всѣка генерация студенти сами да си опрѣдѣлятъ, на какви условия желаятъ да прѣкаратъ студентекитѣ си години и, второ, да вземемъ законодателната власть и отговорността отъ Академическия Съвѣтъ, за да ги повѣримъ на студентитѣ. Ний не допускаме, че такъвъ принципъ би се осмѣлилъ да поддържа и най-буйниятъ студентъ, — поне до когато е способенъ да разсѣждава. Ако въпрѣки това 700 души студенти, подписали това Писмо, сериозно изискватъ, щото въ 5-дневенъ срокъ да бждатъ удовлетворени тѣхнитѣ желания, то това е — и най-малко — прѣ-голѣма наивность. Нека не ни се казва, че студентитѣ искатъ въ своето Писмо само, щото „профессоритѣ да взематъ актъ отъ всичкото изложение на горѣцитиранитѣ постановления“ (какъвъ езикъ!); щото Акад. Съвѣтъ „да опрѣдѣли своето поведение спрѣмо Писмото и резолюцията“. Въ Писмото така самоувѣренно-поврѣхно се декламираатъ исканията на студентитѣ; такава очевидность и самопонятность имъ се приписва и, най-сетнѣ, тѣй блѣсти то съ отсѣтствие не всѣко — и на най-слабото — съ-